

Sygn. akt II CSK 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku P. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
przy uczestnictwie J. G., E. G. oraz Skarbu Państwa - Starosty [...] Starostwa
Powiatowego
o zasiedzenie ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania – J. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 sierpnia 2013 r., sygn. akt I [...] Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika J. G. na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawcy i uczestnika J. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 8 lutego 2013 r., którym stwierdzono nabycie przez Skarb Państwa służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesylu, obciążającej wymienione nieruchomości przez zasiedzenie.

W skardze kasacyjnej uczestnik J. G. powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na podstawę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadności skargi upatrywał w konieczności rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego dopuszczalności ustanowienia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesylu przed datą wprowadzenia do kodeksu cywilnego przepisów regulujących służebność przesylu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie, że dla wykazania oczywiście zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest przedstawienie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej

i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Rzeczą skarżącego było wykazanie, że oczywistość tego rodzaju rzeczywiście zachodzi. Wniosek i jego uzasadnienie na tle analizy podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Odniesienie się w treści wniosku do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego nie mogło odnieść zamierzonego rezultatu. Nie spełnia ono wymagań przewidzianych dla przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Niezależnie od tego problematyka dopuszczalności nabycia tego rodzaju służebności w drodze zasiedzenia była wielokrotnie rozpatrywana w orzecznictwie sądowym, powołanym w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Brak we wniosku argumentów, które przemawiałyby za koniecznością zmiany jednolitego stanowiska judykatury w tej kwestii.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Żądanie wnioskodawcy zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego dotyczyło orzeczenia wydanego w następstwie rozpoznania skargi kasacyjnej, a zatem nie mogło być przedmiotem rozstrzygnięcia w ramach postępowania obejmującego wstępną selekcję skargi. Na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego należnych Skarbowi Państwa.

[aw]